

Kameraden,

Eerst en vooral wil ik jullie allemaal, namens het ganse secretariaat, bedanken voor het vertrouwen dat we van jullie gekregen hebben voor de komende statutaire periode.

Het is vandaag en gisteren voldoende gezegd en herhaald. Het zijn allesbehalve makkelijke tijden. Ons eerste Congres was letterlijk een crisis-congres, van de zwaarste economische crisis van het liberale casinokapitalisme. En niemand weet wat de onmiddellijke toekomst zal brengen. Geen econoom die er zijn geld om durft te verwedden.

Dit is de crisis van de liberale ideologie die de laatste decennia allesoverheersend was. Het ultieme bewijs hebben we gekregen in de week voor ons Congres. De grootse automobielfabrikant van de Verenigde Staten ging failliet met een openstaande schuld van 75 miljard dollar. En moet gered worden in het land dat als geen ander geloofde in de zegeningen van de vrije markt, in het land dat als geen ander afkerig stond tegenover elke overheidsinterventie, in die Verenigde Staten moest en kon General Motors enkel overleven dankzij de hulp van de Amerikaanse regering. In de feiten wordt daarmee één van de grootste industriële bedrijven ter wereld genationaliseerd. Wie een jaar geleden als waarheid had durven voorspellen, zou weggehoond geweest zijn. En toch is het vandaag de realiteit.

Dit is niet onze crisis, maar toch is er het zeer reële gevaar dat wij deze crisis zullen moeten betalen. Door middel van drastische besparingen, de kost van de al twee jaar durende staking van onze federale regering. Door middel van het verlies aan tewerkstelling in onze industrie, het grootste slachtoffer van de crisis.

Daarom is het zo belangrijk we op dit eerste statutaire congres terug de rode draad hebben opgenomen en ons klaar en duidelijk hebben geprofileerd als een moderne toekomstgerichte industrievakbond. ABVV-Metaal is meer dan

ooit overtuigd van de noodzaak van een industriële politiek, van onze industrie als motor van onze welvaart.

Zoals we voor Opel gevochten hebben en blijven vechten, zo zullen we dat doen voor elke job in onze bedrijven En voor elk van onze bedrijven in onze industrie. En voor de industrie in Vlaanderen. Dat is de boodschap die we vanaf nu, in woord en beeld, in daad en in kracht, naar buiten zullen brengen. Dat is de nagel waarop we zullen blijven hameren. Duurzame jobs in een duurzame industrie is wat we willen.

Ik ga hier het werk van het congres niet overdoen. Maar het is mijn overtuiging en deze van het ganse secretariaat dat we op deze anderhalve dag heel goed werk geleverd hebben. Met dit Congres maken wij, ABVV-Metaal, onze doorstart. Het de kracht is van onze socialistische syndicale beweging dat ze zich, waar nodig, zelf in vraag durft te stellen. Want als de uitdagingen veranderen, verandert noodzakelijkerwijze ook de vakbond. Op het Buitengewoon Congres in 2006 hebben we dat met pijn en moeite gedaan. De afgelopen drie jaar hebben we dan onze schouders gerecht en hebben we opnieuw orde op zaken gezet. Eerst en vooral intern. Daarna hebben we ons ook binnen het ABVV gepositioneerd. Dat is niet altijd even makkelijk gegaan. We hebben niet altijd de meest makkelijke positie ingenomen. Maar dat zal morgen ook niet hetgeval zijn. Als dit Congres – terecht – het werknemersstatuut als belangrijk thema naar voren schuift, dan zal dat voor moeilijke discussies zorgen binnen het ABVV. Maar één ding hebben we in onze lange maar ook recente geschiedenis alvast bewezen: moeilijk gaat ook.

Dit Congres is, en ik herhaal het, na een moeilijke periode, onze doorstaart. Onze statuten zijn nu aangepast en vernieuwd. We hebben een begin gemaakt van de toekomstgerichte uitbouw van onze organisatie. We hebben de bakens uitgezet voor onze onmiddellijke toekomst. We hebben een tien punten programma die de leidraad zal zijn voor de komende vier jaar. Een programma waar we als secretariaat op kunnen, mogen en moeten afgerekend worden. Deze tien punten zijn een helder signaal van dit Congres.

Natuurlijk mogen we meer dan deze punten realiseren. Maar het Congres zegt klaar en duidelijk: dit zijn de belangrijke punten. Voor de verdere uitbouw van ABVV-Metaal is dit cruciaal.

In deze bakermat van het socialisme durf ik daarom resoluut te zeggen, dat ABVV-Metaal een rode burcht is en zal blijven. Onze geschiedenis stopt niet hier, onze geschiedenis begint hier.

Op dit Congres waren maar liefst delegaties uit xxxxxxxxxxxx landen en xxxxxxxxxxx vakbonden aanwezig. Het is het levende bewijs van de kracht van de internationale syndicale beweging. Een kracht die nog toeneemt en die ook nog moet toenemen. Want wij syndicalisten zijn het enige antwoord op de sociale barbarij. En daarom deed me de toespraak van de Keniaanse en Vietnamese kameraden zoveel deugd. Komend van verschillende continenten, met een totaal verschillende economische ontwikkeling, vanuit totaal verschillende politieke systemen, met een totaal verschillende geschiedenis. Twee vakbonden, twee werelden. Maar vooral ook twee vakbonden en één solidariteit. Twee vakbonden waar ABVV-Metaal samenwerkingsprojecten mee heeft en waar we zeer fier op zijn. Twee vakbonden die we proberen te helpen met hun verdere uitbouw. Want in deze geglobaliseerde economie zijn de werknemers alleen sterk als ze overal sterk staan.

Zo kameraden komen we terug bij de opening van ons Congres en het verhaal van die Gentse textielarbeider die de muziek maakte op een gedicht dat geschreven was naar aanleiding van het bloedige neerslaan van de opstand van de Commune van Parijs. Een gedicht en een muziek die een hymne werd voor de ganse arbeidersbeweging over heel de wereld. Een hymne van internationaliteit, een hymne van solidariteit. Maar ook een ode, zoals Robert Blansaert zei, dat alleen de strijd loont. Al wordt de strijd in 2010 niet noodzakelijkerwijze altijd op dezelfde manier gevoerd als in 1950. Maar dat is niet belangrijk. Belangrijk is dat de strijd gevoerd, door jullie elke dag, ieder op zijn of haar manier. In die ene grote overtuiging, dat wat ze ook

beweren, welke verkiezingsuitslag er ook moge zijn, dat dit land, zoals Kris de Bruyne, van jou is en van mij.

Kameraden, ik ga het niet langer rekken dan nodig. Maar ik wel toto slot wel een aantal personen bedanken. Eerst en vooral de zittingvoorzitter en Provinciaal Secretaris van de PMB Oost-Vlaanderen, Patrick Mertens. Hij heeft er voor gezorgd dat de werkzaamheden van het congres vlot konden verlopen. Ik wil ook het Uitvoerend Comité bedanken voor de uitstekende voorbereiding van het Congres. De technische ploeg en het bureau Guava die dit Congres mede mogelijk gemaakt heeft. De tolken voor het goede werk dat ze geleverd hebben. Ik wil het ganse personeel van de Centrale bedanken voor al de inzet al het werk.

Straks volgt er nog een diner en een optreden en kunnen alle congressisten ook hun congrescadeau ophalen. Als niet iedereen de balie bestormt is dat ook voor ons personeel iets makkelijker. Ik wens iedereen nog een prettig einde van dit congres, een goede thuiskomst, en omdat we thuis zijn op de hele wereld eindigen we zoals we begonnen zijn.....